

Andrzej Prinke

Budzyń, woj. pilskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 12, 25

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Kulturze przeworskiej ze środkowego okresu lateńskiego odpowiada tylko jeden obiekt o charakterze półziemianki /wymiary: długość 7 m, szerokość 3 m i głębokość 2,30 m/, zawierający bardzo liczny materiał zabytkowy, w tym niezwykle rzadki dla tego okresu zestaw form ceramicznych.

Ze schyłkiem III okresu wczesnego średniowiecza należy wiązać cztery paleniska /obstawa kamienna silnie przepalona i częściowo rozwleczona przez głęboką orkę/ oraz studnię odkrytą na kulminacji stanowiska /głębokość do 3 m bez śladów cembrowiny/. Opisane obiekty łączą się zapewne z krótkotrwałym osadnictwem, czasowo zbliżonym do okresu lokacji Brześcia Kujawskiego na prawach miejskich / ok. 1250 roku/.

Wzorem badań z lat ubiegłych przesiewano wypełniska obiektów głównie neolitycznych, za pomocą sita wodnego, co w wielu wypadkach pozwoliło stwierdzić obecność spalonych ziarn zbóż i roślin dziko rosnących, a także szczątków ichtologicznych. Zebrano również liczne próby węgla drzewnych, które metodą radiowęglową C14 pozwolą określić wiek bezwzględny obiektów neolitycznych.

Materiały przechowywane są w MAiE w Łodzi.

Badania będą kontynuowane.

BUDZYN
woj. piłskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadził dr Andrzej Prinke. Finansował WKZ w Pile. Pierwszy sezon badań. Osada kultury pucharów lejkowatych.

Stanowisko leży w centrum rozległego, zalesionego kompleksu wydmowego, na północ od drogi z Budzyna do Prosną. Założono 2 wykopy o łącznej powierzchni 126 m².

Inwentarz obejmuje wyłącznie materiały zabytkowe kultury pucharów lejkowatych; silnie rozdrobnione, dość liczne /do 121 szt./m²/ fragmenty ceramiki, znacznie radsze /do 9 szt./m²/ wyroby krzemienne /rdzenie, narzędzia i odpadki/ oraz stosunkowo szeroki zestaw narzędzi i wytworów pracowni kamieniarskiej /płyty kamienne do gładzenia, tłuczki, podkładki, bryły surowca ze śladami obróbki, półfabrykaty siekier i toporów oraz gotowe wyroby/.

Duża część materiałów zabytkowych wystąpiła in situ w dwóch jamach o wymiarach 4 x 1,5 m i głębokości 1,0-1,1 m; jedna z nich zawierała większość okazów związanych z wytwórczością kamieniarską. Cechy materiałów ceramicznych /przede wszystkim wątki ornamentacyjne i obecność flasz z kryzą/ wskazują na związek osady z fazą wiórecką wymienionej kultury.

Badania będą kontynuowane.